

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.278/2025/4.

A Debreceni Ítéltábla a HIVATAL (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Éliás Edina kamarai jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek – a dr. Dobos Zoltán Gábor ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránti perében a Debreceni Törvényszék 2025. június 12-én kelt 6.G.40.238/2024/24. számú ítélete ellen az alperes 25. sorszámu fellebbezése alapján – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy 48 000 (negyvennyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket az állam visel.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A KFT. "felszámolás alatt" (a továbbiakban: adós) 2010. augusztus 25-én alakult meg. Az adós egyik tagja 2014. február 19-től kezdődően az alperes lett, aki 2014. február 19-től 2019. december 31-ig, majd 2020. március 26-tól kezdődően az adós ügyvezetői tisztségét is betöltötte.

[2] Az adós 2018. december 31-től kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került. Ennek oka az volt, hogy lángmentes munkaruházat gyártásával foglalkozott, az ehhez szükséges minősített lángmentes szövetet azonban 2018-tól kezdődően egyre nehezebben tudta beszerezni, ezért a megrendelése és a bevételei elapadtak, a tevékenységét pedig 2021 végére be is szüntette.

[3] Mindezek ellenére az alperes nem kezdeményezte az adós jogutód nélküli megszüntetését, de a 2021. évtől kezdődően nem teljesítette a beszámoló közzétételére és letétbe helyezésére irányuló kötelezettségét sem. Az adósnak 2018-tól kezdődően folyamatosan emelkedő adótartozása lett, amely miatt az alperes – 2018-ban, 2020-ban, majd 2021-ben is – fizetési könnyítést kért a felperestől, e kérelmek azonban nem vezettek eredményre, részben azért, mert azokat elutasították, részben pedig azért, mert az adós az engedélyezett részleteket sem tudta határidőben teljesíteni. Bár az alperes a saját vagyona terhére 2021. február 5-én megfizetett az adós helyett 3 050 000 Ft adót, 2022-től kezdődően nem tett eleget a társaság nevében fennálló adóbevallási kötelezettségeinek sem, így 38 db adóbevallás benyújtását mulasztotta el, amely miatt a felperes 27 alkalommal szabott ki

mulasztási bírságot az adósra mindösszesen 2 700 000 Ft összegben. Erre és a késedelmi pótlékra tekintettel az adós adótartozása – az alperes által megfizetett összeg levonása után – 2021-ben 6 234 627 Ft-ot, 2022-ben 8 529 502 Ft-ot, 2023-ban pedig már 11 317 502 Ft-ot tett ki. E tartozás behajtása érdekében a felperes 30 db inkasszót bocsátott ki, amelyek nem vezettek eredményre. Az alperes ugyanakkor 2022-ben – részletekben – mindösszesen 1 800 000 Ft-ot fizetett meg az adós helyett a BANK részére. Ugyanebben az évben visszaadta az adós által lízingelt gépjárművet a ZRT.-nek és 800 000 Ft lízingtartozást is kiegyenlített az adós helyett, szintén a saját vagyonából.

[4] Miután az alperes kétszeri felhívásra sem tette közzé az adós 2021. évi beszámolóját, a felperes 2023. február 28-án törölte az adószámát és törvényességi felügyeleti eljárást kezdeményezett az adós ellen. Az alperes azonban a társaság törvényes működését ezen eljárásban sem állította helyre, így kénysztörölés, majd – 2023. szeptember 20-i kezdő időponttal – felszámolás indult a társasággal szemben. Ennek során 13 113 860 Ft hitelezői igényt jelentettek be, amelyből a felperes követelése 11 429 770 Ft-ot tett ki. Az alperes ugyan felvette a kapcsolatot a felszámolóval és megfizette a felszámolási költségeket, de csak részben tett eleget az iratátadási kötelezettségének, mert arra hivatkozott, hogy a volt könyvelő nem adta ki neki a könyvelőprogram adatállományát, így nem sikerült olyan könyvelőt találnia, aki elvállalta volna a tevékenységet záró mérleg elkészítését. Erre tekintettel nem volt lehetőség az eljárás általános szabályok szerinti lefolytatására, ezért a Debreceni Törvényszék a 2024. október 3-án jogerőre emelkedett .../20. számú végzésével egyszerűsített módon fejezte be az adós felszámolását és megállapította, hogy a hitelezői igények – az eljárás során értékesített tárgyi eszközökből befolyt 76 000 Ft-ot meghaladóan – nem térültek meg.

[5] A felperes a keresetében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján annak a megállapítását kérte, hogy az alperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezáltal a hitelezők 13 113 860 Ft összegű követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból meghiúsulhat. Arra hivatkozott, hogy az alperes a 2021. évtől kezdődően nem teljesítette az adós éves beszámolóinak közzétételére és letétbe helyezésére irányuló kötelezettségét, valamint teljeskörűen nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdésében írt feladatainak sem, ezért a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján neki kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatainak ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Érvelése szerint az adós 2018. december 31-től fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, az pedig nem felelt meg a hitelezői érdekeknek, hogy az alperes legkésőbb 2021-ben nem kezdeményezte a társaság jogutód nélküli megszüntetését, továbbá nem teljesítette a beszámolókkal és bevallásokkal kapcsolatos kötelezettségeit sem. Az alperes kizárólag akkor mentesülhetett volna a felelőssége alól, ha előadja és bizonyítja is, hogy mi lett a sorsa a 2020. évi beszámolóban kimutatott 29 000 000 Ft-os eszközállománynak és mik voltak azok az aktív intézkedései, amelyekkel megővta hitelezői érdekeket.

[6] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy az adós 2018. december 31-én fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, továbbá nem tette vitássá azt sem, hogy a per során alkalmazni kell a Cstv. 33/A. § (5) bekezdését. Arra hivatkozott azonban, hogy a felelőssége nem áll fenn, mert nem vállalt indokolatlan kockázatot az adós

nevében, továbbá a hitelezői érdekeket is figyelembe vette, hiszen a társasági vagyont a követelések törlesztésére fordította, sőt: egyes hitelezői igényeket a saját vagyona terhére is kielégített. Bár az adós könyvelőjét nem tudta kifizetni, úgy gondolta, hogy a könyvelő ennek ellenére is teljesíti a beszámolókkal és bevallásokkal kapcsolatos kötelezettségeket, arról pedig, hogy a könyvelés hiányos, csak a felszámolás során értesült. Csatolta az adós 2019-2021. évi könyvelési iratait és szakértői bizonyítást kért ezek vizsgálata érdekében.

[7] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletében megállapította, hogy az alperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezáltal a hitelezők 13 113 860 Ft összegű követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 12 000 Ft perköltséget, az államnak pedig 36 000 Ft le nem rótt kereseti illetéket.

[8] A határozat indokolása szerint az alperes nem tett eleget a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján nem vitásan fennálló bizonyítási kötelezettségének, mert ugyan csatolta a 2019-2021. évi könyvelési iratokat és azok szakértői vizsgálatát kérte, többszöri felhívásra sem mutatta be, hogy a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezése, azaz 2018. december 31. után milyen ügyvezetői tevékenységet fejtett ki. E körben csupán az az általános jellegű hivatkozása volt, hogy nem vállalt indokolatlan kockázatot az adós nevében, ez azonban a konkrét ügyvezetői intézkedések bemutatása nélkül nem volt elegendő a mentesüléshez. A konkrét tényállításokat a szakértői bizonyításra irányuló indítvány sem pótolhatta, hiszen a csatolt könyvelési iratok egyébként is hiányosak voltak, a 2021. utáni időszakra pedig teljesen hiányoztak. Bár az alperes 2021 végén a saját nyilatkozata szerint is menthetetlennek tartotta az adós helyzetét, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:189. § (1) bekezdés c-d) pontjai és (2) bekezdése alapján nem kezdeményezte taggyűlés összehívását, így nem tett indítványt pótbefizetésre és a társaság jogutód nélküli megszüntetésére. 2021. után nem teljesítette a beszámolókkal és az adóbevallásokkal kapcsolatos kötelezettségeit sem, e mulasztások alól pedig nem mentesülhetett arra hivatkozással, hogy azokat a társaság könyvelője okozta, mert a közreműködőjének magatartásáért a Ptk. 6:148. § (1) bekezdése alapján ő felelt. Erre tekintettel – noha egyes hitelezői igényeket kielégített – összességében nem igazolta, hogy a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el, ezért a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján meg kellett állapítani a felelősségének fennállását.

[9] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, másodlagosan pedig e határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az adós az alapanyaghiány és a COVID járvány által beszűkített piac miatt került fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe, amelyet annak ellenére sem tudott elhárítani, hogy e körben nemcsak az elvárható intézkedéseket tette meg, hanem ennél többet is. Nem vállalt indokolatlan üzleti kockázatot az adós nevében, a felperestől fizetési könnyítéseket kért, 2021. február 5-én pedig – részben családi segítséggel, részben a saját megtakarításaiból – jelentős összegű adótartozást törlesztett az adós helyett. A BANK és a ZRT. felé fennálló társasági tartozásokat, valamint a felszámolási költségeket is a saját vagyonából egyenlítette ki. Az egyes konkrét ügyvezetői intézkedéseket a csatolt könyvelési iratok igazolják, hiszen azok a vezetői magatartások megtestesülései. Az elsőfokú bíróság anyagi pervezetés keretében nem tájékoztatta őt arról, hogy a megtett nyilatkozatokon túlmenően további tényállításokat tart szükségesnek. Bár a könyvelőt már nem tudta kifizetni, minden hónapban

megküldte neki a könyvelésre váró iratokat, a könyvelő pedig nem tájékoztatta őt, hogy már nem végez munkát az adósnak. Emiatt nem értesült arról, hogy a társaság könyvelése hiányos, továbbá a könyvelő elzárkózása folytán nem tudott teljeskörűen eleget tenni a Cstv. 31. §-ában foglalt feladatainak sem. Az adós tagjai a szülei voltak, akik 2021-re megöregedtek, ezért a társasággal kapcsolatos döntéseket – az időseket különösen sújtó járványhelyzetre is figyelemmel – kizárólag ő hozta meg, az adós helyzetéről ugyanakkor a szüleit mindig tájékoztatta. Ilyen körülmények között csupán látszatintézkedés lett volna egy taggyűlés összehívása, az nem javította volna a hitelezők pozícióit. Javulást kizárólag az eredményezett, hogy a saját vagyonából elégített ki egyes hitelezői igényeket annak ellenére, hogy ez egy vezetőtől nem volt elvárható. Az adótartozáson felül fennmaradt egyéb követeléseket azért nem rendezte, mert azokat nem tartotta jogszerűnek, az adótartozás pedig a mulasztási bírság és a késedelmi pótlék miatt lett ilyen jelentős összegű, az egyéb adónemekből eredő tartozások nem növekedtek, hanem csökkentek. Erre tekintettel eleget tett a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettségének, ezért az elsőfokú ítéletet elsődlegesen meg kell változtatni, a keresetet el kell utasítani, amennyiben pedig erre nincs lehetőség, az elsőfokú eljárást meg kell ismételni.

[10] Az ítéltábla a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 372. § (2) bekezdése alapján felhívta a felperest arra, hogy a fellebbezési ellenkérelmét 15 napon belül terjessze elő. E felhívást a felperes 2025. szeptember 11-én átvette, ennek ellenére az ellenkérelmét e határidő utolsó napját, azaz 2025. szeptember 26. napját követően: 2025. szeptember 30-án terjesztette elő, ezért az elkésett, emiatt pedig hatálytalannak minősült, így az abban foglalt nyilatkozatokat nem lehetett figyelembe venni [Pp. 149. § (1) bekezdése, BDT2022.4548.III.].

[11] A fellebbezés elbírálása során az ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján nem lépte át a fellebbezési kérelem korlátait, nem észlelt ugyanis olyan – a fellebbezésben nem hivatkozott – eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely erre okot adott volna [Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései]. Erre tekintettel kizárólag abban foglalt állást, hogy a fellebbezésben írt okok miatt teljesíthető-e valamelyik fellebbezési kérelem. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[12] Az elsőfokú bíróság a fellebbezésben nem vitatott tényállásból logikusan és okszerűen következtetett arra, hogy a felperes keresete alapos. Az ítéltábla maradéktalanul egyetért az általa kifejtett indokokkal is, amelyeket nem kíván megismételni, a fellebbezés tükrében ugyanakkor az alábbiakat emeli ki.

[13] Sem az elsőfokú, sem pedig a másodfokú eljárás során nem volt vitás, hogy a jogvitát a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt bizonyítási szabály alkalmazásával kell eldönteni. E jogszabályi rendelkezést a Kúria .../4. számú ítéletének [49] bekezdése szerint úgy kell értelmezni, hogy „...a beszámoló letétbe helyezési kötelezettség elmulasztása és az iratok felszámoló részére való átadásának meghíúsulása esetén valójában a felperes nincs abban a helyzetben, hogy bizonyítsa a vagyon sorsának alakulását, azt, hogy egyáltalán mekkora vagyonról van szó. Ezért rendelkezik úgy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése, hogy a hitelezői érdekek figyelembevételét – azaz a vagyon sorsának az alakulását – ilyen esetben a vezető tisztségviselőnek kell bizonyítania.” E jogértelmezést a Kúria megerősítette a .../4. számú ítéletének [38] bekezdésében is, amely szerint „...[h]a a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti feltételek fennállnak, a felperesnek nem kell konkrétan megjelölnie és bizonyítania a

vezető tisztségviselő jogellenes magatartását, hanem a felelősség megállapításának elkerülése érdekében a vezető tisztségviselőnek kell igazolnia, hogy nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ugyan fennállt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, de a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit figyelembe vette. Ez utóbbi körben tehát a vezetőnek be kell mutatnia a vezetői időszakában kifejtett tevékenységét. A bizonyítás sikertelenségének következményei e vonatkozásban a vezető tisztségviselőt terhelik.”

[14] Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen hívta fel az alperest arra, hogy a mentesülése érdekében mutassa be a fenyegető fizetéseképtelenség kezdő időpontját, azaz 2018. december 31. napját követően kifejtett vezetői tevékenységét és terjessze elő az erre vonatkozó bizonyítékait (15. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldala, 15. sorszámú végzés). Bár e felhívásra az alperes 18. sorszám alatt számos okiratot csatolt, konkrét tényállításokat nem adott elő arra vonatkozóan, hogy e bizonyítékok milyen konkrét ügyvezetői intézkedéseket igazolnak és azok miért felelnek meg a hitelezők érdekeinek. E hiányosságra az elsőfokú bíróság – további anyagi pervezetés keretében – külön figyelmeztette is az alperest (19. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 1. oldal utolsó előtti bekezdése) és ismét felhívta őt arra, hogy a mentesüléshez szükséges tényállításokat és bizonyítékokat adja elő (19. sorszámú végzés). Az újabb felhívásra azonban az alperes ismét csak okiratokat csatolt, azt viszont megint nem jelölte meg, hogy e bizonyítékok milyen konkrét ügyvezetői intézkedéseket igazolnak és azok miért felelnek meg a hitelezői érdekeknek.

[15] Mindezek miatt az alperes alap nélkül állította, hogy az elsőfokú eljárás során végzett anyagi pervezetés hiányos volt, hiszen az elsőfokú bíróság ismételt felhívásai alapján tisztában kellett lennie azzal, hogy mely körben kell tényállításokat előadnia és mit kell bizonyítania, e felhívásoknak mégsem tett eleget. Az az általános jellegű kijelentése pedig, hogy az adós nevében nem vállalt indokolatlan üzleti kockázatot, nem pótolta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben meghozott konkrét vezetői intézkedéseknek és ezek hitelezői érdekekre gyakorolt hatásának a tételes bemutatását. Erre nem voltak alkalmasak a csatolt okiratok sem, hiszen azok egyrészt nem voltak teljeskörűek, mert nem fedték le a 2021. utáni időszakot. Másrészt pedig nem az elsőfokú bíróság és nem is a szakértő feladata volt az, hogy ezen okiratok alapján megtalálja azokat a konkrét tényeket, amelyek alapján az alperes mentesülhet a felelőssége alól, ezen tények előadását ugyanis a Pp. 199. § (2) bekezdés bc) pontja az alperes kötelezettségévé tette, aki ennek többszöri felhívás ellenére sem tett eleget. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy az alperes nem teljesítette a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján fennálló kötelezettségét, hiszen nem mutatta be és nem is igazolta a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezése után meghozott konkrét vezetői intézkedéseit és azok hitelezői érdekekre gyakorolt hatását.

[16] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontjával is, hogy az alperes a per során ismertté vált vezetői magatartására hivatkozással sem mentesülhetett a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelőssége alól. A felperes ugyanis e jogszabályi rendelkezés második fordulatra alapította a keresetét, azaz azt állította, hogy az alperes nem az aktív adósi vagyon csökkentésével, hanem más módon hiúsíthatja meg a hitelezői igények teljes kielégítését, amelynek tipikus esete az adósi tartozások indokolatlan felhalmozása (Kúria .../12. számú precedensképes határozatának [47] bekezdése). Márpedig jelen esetben épp ezt történt. Az alperes ugyanis – anélkül, hogy erre bármilyen racionális oka lett volna

(Kúria .../12. számú precedensképes határozatának [49] bekezdése) – legkésőbb 2021. végéig nem tett intézkedést az adós jogutód nélküli megszüntetése érdekében, hiszen e célból a Ptk. 3:189. § (1) bekezdés c-d) pontjai és (2) bekezdése alapján nem kezdeményezte taggyűlés összehívását. Az, hogy ebben az időpontban – rajta kívül – az adós tagja volt még az idős édesanyja is, nem mentesítette őt e kötelezettsége alól, mint ahogy az esetleges járványveszély sem, mert épp ő maga adta elő a fellebbezésében azt, hogy a szülei lényegében rábízták a társaság sorsát, vagyis ha kezdeményezte volna, nem lett volna akadálya az adós felszámolásának. Ennek ellenére az alperes semmiféle intézkedést nem tett az adós mielőbbi jogutód nélküli megszüntetése érdekében, sőt: elmulasztotta a legfontosabb ügyvezetői kötelezettségeinek teljesítését is, hiszen 2021. után nem tette közzé és nem is helyezte letétbe az éves beszámolókat, továbbá nem nyújtott be 38 db adóbevallást sem. Ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen kifejtette: ez utóbbi mulasztásai alól nem mentesülhetett arra hivatkozással, hogy az általa megbízott könyvelő felróhatóan járt el, a közreműködőjének magatartásáért ugyanis úgy felelt, mint a sajátjáért [Ptk. 6:148. § (1) bekezdése]. Ennek az lett a következménye, hogy az adós adó- és egyéb tartozásai – a késedelmi pótlék, a késedelmi kamat és a 27 alkalommal kiszabott, összesen 2 700 000 Ft összegű mulasztási bírság miatt – jelentősen megnöttek, ez pedig szöges ellentétben állt a hitelezők érdekeivel és kimerítette a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulatában meghatározott jogszabályi feltételeket.

[17] Az, hogy az alperes úgy döntött: egyes – általa is elismert – hitelezői igényeket részben vagy egészben a saját vagyonából rendez, nem értelmezhető ügyvezetői intézkedésként, hiszen erre a vezetői tisztségénél fogva nem volt köteles, ezért ez a magatartás sem adott alapot arra, hogy mentesülhessen a ki nem elégített hitelezőkkel szemben fennálló vezetői felelőssége alól, így az ezzel ellentétes fellebbezési érvelés sem vezetett eredményre.

[18] A kifejtett okok miatt az elsőfokú ítélet nem sértette a fellebbezésben hivatkozott jogszabályokat, ezért egyik fellebbezési kérelem sem foghatott helyt. Erre tekintettel az ítéltábla a fellebbezett határozatot a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[19] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokon is pervesztes alperes maga viseli a felszámított másodfokú perköltségét [Pp. 83. § (5) bekezdése]. A felperes fellebbezési ellenkérelme hatálytalan volt, ezért az abban foglalt felszámítást is figyelmen kívül kellett hagyni, így az ítéltábla – szabályszerű felszámítás hiányában – nem hozhatott döntést a felperes másodfokú perköltségének viseléséről [Pp. 82. § (3) bekezdése].

Debrecen, 2026. február 3.

Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. a tanács elnöke – előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró